

Зміст

Передмова	5
1. <i>Марина Єщенко. Недомальований портрет..</i>	7
2. <i>Руслан Ярошенко. Дуже романтична історія .</i>	17
3. <i>Наталя Кондратенко. Я впізнаю тебе за голосом</i>	28
4. <i>Любов Жванко. Загублений Бублик</i>	42
5. <i>Ольга Шомська. Спалах блискавки</i>	58
6. <i>Катерина Головата. Нереальне кохання ..</i>	68
7. <i>Радій Радутний. Люта сила кохання.....</i>	76
8. <i>Світлана Дідух-Романенко. Стадний інстинкт.....</i>	89
9. <i>Володимир Чайковський. Теорія мого швагра</i>	103
10. <i>Мар'яна Лелик. Це не просто шоколад...</i>	118
11. <i>Галина Лицур-Щадей. Якби не лопата та ябка.....</i>	132
12. <i>Яна Іщенко. Трубадур з Поштової площі ..</i>	141
13. <i>Дмитро Мельник. Криве дзеркало</i>	157

14. <i>Оksamитка Блажевська. Шоколадня</i> <i>Тео</i>	167
15. <i>Маргарита Лободзінська. Наш день.....</i>	182
16. <i>Людмила Баран. Пасажири</i>	189
17. <i>Олена Богатиренко. Зателефонуй собі,</i> <i>будь ласка.....</i>	198
18. <i>Артемій Кірсанов, Сергій Дзюба.</i> <i>Три лате і круасан.....</i>	207
19. <i>Міла Іванцова. Кудафудра</i>	217

Передмова

«**Coup de foudre**» французькою означає «удар блискавки», або... кохання з першого погляду. Буває таке — раптом як шарахне невидима хвиля, і ти розумієш — це ВОНА. Чи ВІН. І це беззаперечно. І нема на то ради.

Назва збірки «**КУДАФУДРА**» походить саме від цього виразу, дещо адаптованого в розмовній українській, хоч і декому скидається на чу-пакабру.

Під цією чудернацькою назвою взимку 2019 року ми провели конкурс оповідань. Членами журі були — я, письменниця й перекладачка Міла Іванцова, та письменники й сценаристи, які давно працюють у парі: Артемій Кірсанов та Сергій Дзюба (автори сценаріїв до фільмів «Позивний Бандерас» та «Заборонений» та одноіменних романів).

Проти всі очікування за місяць ми отримали аж 204 оповідання! Робота журі була непростою, достойних текстів було чимало, але кількість переможців ніколи не дорівнює кількості учасників. Тож — у цій збірці представлені оповідання-фіналісти, які отримали найвищі бали. Серед них ми й обрали переможця. Перше місце посіло оповідання Марини Єщенко «Недомальований портрет». Авторка була урочисто нагороджена відзнаками конкурсу, а всі решта трепетно чекали виходу збірки. За умовами конкурсу члени журі теж мали подати свої оповідання, тож і вони теж представлені у цій книжці.

Не секрет, що видавці не дуже люблять малу прозу, їх більше ваблять романи чи нон-фікшн та й не завжди вітчизняних авторів. Я ж маю дуже трепетне ставлення до оповідань, люблю їх і знаю на власному досвіді, як нелегко буває «зацепити за живе» читача доволі коротким текстом. А ще мені подобається, що збірки оповідань можна взяти з собою в дорогу, у відпустку, можна читати їх уздовж і впоперек і то не раз.

Саме такою популярною і народною уявляється мені збірка «КУДАФУДРА», і не маю сумніву, що вона сподобається читачам. Хто-хто, а я точно знаю, яке різнобарвне намисто нанизалось на нитку цієї ідеї!

Проект наш абсолютно волонтерський. Весь клопіт, який ми мали з прийомом, реєстрацією, читанням, оцінюванням, озвученням в однієї групі FB процесу та результатів, а також нагородження переможця взяли на себе добровільно п'ятеро людей — троє членів журі і дві тендітні особи техпідтримки конкурсу — Валерія Борщевська та Олена Богатиренко, яким я дуже вдячна.

Усі ми дуже хочемо, щоб ця книжка народилась. І не тільки ми, а й усі автори, фіналісти й не тільки вони. Адже цю книжку буде цікаво та приємно читати й самому, а ще її можна буде подарувати комусь, можливо, натякнувши на...

Щиро —

Міла Іванцова, письменниця, перекладачка,
генератор ідей і невиправний оптиміст.
<https://www.facebook.com/kudafudra/>

Марина Єщенко
Недомальований портрет

Парк у студентському містечку завжди гамірний: потоки здебільшого юних відвідувачів снують вдень і вночі центральною алеєю, на інших хтось грає в бадмінтон, хтось гасає на скейті, дехто п'є каву біля невеличкого пересувного кіоску. Лише там, поближче до схилу, що веде до ставка, залишаються тихі, майже не обжиті місця, далекі від цивілізації. Це країна закоханих. Тут також людно, але на лавочках, на траві, на маленьких стежинах між дерев — всюди пари окрилених коханням. А ще далі царство ясена, довгожителя парку, його окраса, його оберіг. Він старанно охороняє всі таємниці парку. Багато чує, багато знає, але мудро оберігає від стороннього ока, навіть листочком не шелесне, навіть гілочкою не натякне про оті клятви, сльози щастя і розпачу. Інколи здається, що саме ясен знається на коханні, на тонкощах людської душі, як ніхто. Може, тому це місце притягує, приворожує студенток педагогічного університету. Майбутні художниці щовесни розпочинають сезон замальовок тут. Всі тріщинки, гілочки, листочки, жучки, пташки — до дрібниць намальовані в акварелі й гуаші, на папері й полотні. Але все

нові юні і амбітні майбутні Яблонські і прості вчительки образотворчого мистецтва сільської школи хочуть досягнути істини мудрості старого ясена: про зустрічі й розлуки, про вірність і зраду, про кохання з першого погляду: раз і назавжди...

— Є ідея! Давайте завтра влаштуємо пленер у нашому парку! — Настя забігла в кімнату до подружок, і відразу ж кинулася ділитися планами. — Хто зі мною?

Усі неохоче почали гортати книжки, ніби готуючи домашні завдання. Сашка відірвалася від нарізування салату, поклала ніж на край столу і відповіла:

— Образотворче мистецтво? Техніка колажу? Давай!

Дівчата подивились осудливо, ніби через її рішення залишаться без салату, і їм не буде чого їсти. Та Сашка взяла ніж, дорізала пекінську капусту, додала кукурудзу, сухарики, полила олією. І поставила на стіл. Про малювання більше за вечір не згадували.

А наступного дня, щойно скінчилися пари, Настя і Сашка подалися у парк. Розклали олівці, поставили мольберти, аркуші паперу. І сіли на стільчики. Довго придивлялися до дерев, обираючи, які малювати.

— Думаю, отой ясен якраз підійде. Чи ти хочеш, щоб ми різні дерева малювали?

— Чесно, мені байдуже. Тут над технікою треба попрацювати.

Та не встигли намалювати й контурів, як з'явилося поблизу двоє хлопців.

— Привіт, дівчата! — голосно сказав один, — Що робите о такій гарній порі в парку?